



עלון שבועי מבית 'בני אמונים' ובל מאמרים

פרשת פקודי

פניני אמן ותפלה בפרשה

מאוצרות אמונים

מאה ברכות לחזק האמונה

"ואת אדני הפרכת מאת אדנים" (לח כז)

כתב 'בעל הטורים': כנגד מאת האדנים שהיו במשכן תקנו לנו חכמים לומר מאה ברכות בכל יום, ורמז לדרך מן הכתוב (שה"ש ה טו): "מיסדים על אדני פז", על בנימטריה מאה.

הוסף ובאר החידושי הרי"ם: המלה 'אדן' רומזת לברכה שתכליתה להחזיר ולחזק בלבנו את הידיעה הבסיסית שהקדוש ברוך הוא הגו 'אדון הכל', וכשם שהאדנים בסוסו וחוזקו את המשכן, כך מאה הברכות מחזקות את האמונה השוכנת בלב האדם.

אמרי הרי"ם

לכון בתפלה פאשר צוה ה'

"ויעשו את בנדי הקדש אשר לאהרן פאשר צוה ה' את משה" (ל ט א)

אמר חז"ל (ירושלמי ברכות א ד) כי את תפלת 'שמונה עשרה' תקנו לנו אנשי כנסת הגדולה, כנגד שמונה עשרה הפעמים שהזכירה התורה במלאכת המשכן: "כאשר צוה ה' את משה".

באר המגיד רבי ראובן מרלינשטיין זצ"ל: על בצלאל, שמלאכת המשכן הפקדה בידיו, אמרו חז"ל (ברכות נה א) כי יודע היה לזרז את האותיות שנבארו בהן שמים וארץ. כלומר: כל סודות התורה היו גלויים לו. ולכן מסתבר שאף במלאכת המשכן ידע בצלאל לכון באופן מדויק את מקומו של כל קורש וכל כלי.

מתבקש היה אפוא שלאדם גדול טוהר תהיה דעה ברוך בכל ענין וענין מפרטי מלאכת המשכן, אולם התורה מדגישה לנו "יה פעמים כי את הכל עשה אף ורק: "כאשר צוה ה' את משה", מבלי לכלל את דעתו העצמית כלל וכלל.

עבודת היחוד

"עבדת הלוים" (לח כא)

"הלוים" בגימטריה צ"א פגימטריה של 'אמן', ויש לבאר שפאמציעות "עבדת הלוים" שנגעשה בבית המקדש נעשה יחד בשמות הקדושים, מענין היחוד הנעשה בעבדת 'אמן' שהיא בגימטריה הג"ה ה'אדני".

ב'ת ע'ן פ'ר פקודי

לאור זאת יובן גם הקשר לתפלת שמונה עשרה; בתפלה זו אנו מבקשים בשמות שונות הנוגעות לכלל צרכינו, אולם עלינו ללמד מבצאלל: 'הצניע' את עצמנו בכל הבקשות ולכוון אף ורק למען פכוד שמים, כדי שנוכל לעבד את ה' כראוי.

השראת השכינה בחיי המעשה

"ויברך אתם משה" (ל ט מ)

באר רש"י: "אמר להם יהי רצון שתשרה שכינה במעשה ידיכם". משה רבנו ברח את ישראל שיזכו להשראת השכינה לא רק

השבת המשכון תלויה בתפלה

"אלה פקודי המשכון משכון העדת" (לח כא)

באר רש"י כי כפלה התורה 'המשכון משכון' כדי לרמז לבית המקדש שנוקח כמשכון פעמים, בבית ראשון ובבית שני, מחמת עוונותיהם של ישראל.

הקשה רבי יהושע מאוסטרובה: הכיצד בשל פשעינו משכון הקדוש ברוך הוא את בית המקדש, מחמד נפשנו ורוח אפינו, שכל חיינו וטובותינו היו תלויים בו, הלא מן הפסוק (דברים כד ו): "לא יחבל רחם ורכב כי נפש הוא חבל" למדנו כי אסור למלוה לטל כמשכון דברים שיש בהם משום 'אכל נפש' (ראה רש"י שם)?

ברם, אם אכן היינו מרגישים שחינו אינם חיים ללא בית מקדש אזי היה הקדוש ברוך הוא ממחר להשיב לנו את המשכון. אף כל עוד שתפלותינו על הגאולה השלמה נאמרות ללא כוונת הלב ובלא הרגשת החסרון הנדרשת, ממילא אף הגאולה מתעכבת.

ככל שנגעמיק בקרבנו את תחושת החסרון ונתפלל מקירות לבנו ששייב הקדוש ברוך הוא את העבודה לציון במהרה, כך יחוס עלינו ה' וימחר להשיב לנו את המשכון שנשל מלפנינו בעוונותינו.

תולדות אדם'

תפלה במעונם של צדיקים

"אלה פקודי המשכון משכון העדת אשר פקד על פי משה" (לח כא)

בספרו 'דברי מהרי"א בפרשתנו, הביא הגאון רבי יהודה אסאד בשם המקדש ששאל משה רבנו עליו השלום את הקדוש ברוך הוא: "אם יחרב בית המקדש היכן תשנה השכינה?" אמר לו: "על לוי הצדיקים".

לפי זה פרש המהרי"א בדרך רמז: "אלה" - בגימטריה ל"ו, כלומר: על לוי צדיקים תשרה השכינה בעת "פקודי המשכון משכון העדת" - פאשר חלילה יפקד ויחסר משכון העדות בחרבו בית המקדש.

כעין זה נאמר בדרשות הר"ן (הדרוש השמיני): "אין פסק שראוי שנאמרו, שכמו שבזמן שהיה בית המקדש קיים, היה המעון ההוא המקדש מקום מוכן לחלוט שפע הנבואה והחכמה, עד שבאמצעות המקום ההוא היה שפע על כל ישראל, כן הוא אצל הנביאים והחכמים בכל דור ודור, שהם עצמם כמו המקדש המקדש".

וכן ספר הרב יוסף בוקסבוים זצ"ל, מייסד מכון 'רושלים': "לאחר נשואי התגורתי בבנין שהיה שייך להווי ובו התגורר גם קדוש ישראל, הגה"ק מושיעיו זצ"ל. היה זה בשנת תשכ"ו, תקופה קצרה לאחר פטירתו, כאשר הבחנתי בצדיק רבי אריה לוי זצ"ל עומד בפתח ביתנו כשספר תהלים בידו והוא מתמוגג בדמעות.

שאלתי לפשר הדבר, והוא הסביר שאחד ממיודעיו חלה מאד ונזקק לישועה. לפיכך חפש מקום שבו יוכל לישוף את לבו בתפלה, וכיון שבאותם ימים טרם הורשו יהודים להתפלל בכלל המערבי, החליט שכאן, בסמוך לבית גדול זה שמונה יצאה תורה והודאה ל'ישראל ובו מצאו שבויי לב ונזקקים פרקו ונחמה - זהו המקום הראוי ביותר לתפלה".

חשיבוני חסד' בכורות א א

בשבתות ובמועדים, אלא אף בימי החול, עת עסוקים הם במעשה ידיהם.

ועל כך מבקשים אנו בתפלת יום טוב: "והשיאנו ה' אלקינו את ברכת מועדיך לחיינו..." כלומר גם בעת שהמועדים מאחורינו, ואנו ממשיכים לחיי המעשה - תמשיך עלינו השפעת קדשתם של המועדים.

ג'רם הגבי'

ברכה על עשית הפלים

"ויסר על ארון העדות פאשר צוה ה' את משה" (מ כא)

מדוע מפרטת התורה על כל כלי וכלי: "כאשר צוה ה' את משה"?

ללמדנו כי משה רבנו הקפיד לברך על עשית כל כלי וכלי: "אשר קדשנו במצוותיו וצונו על עשית כלי פלוני".

תחלת צבי'

תפלתו של רבי נחוניא

"ויתן את השלחן באהל מועד על ירך המשכון צפנה... וישם את המנרה... על ירך המשכון נגבה" (מ כב: כד)

בגמרא (ב"ב כה ב) דרש רבי יצחק: "הרוצה שיחכים יודים [יכון פניו בתפלתו לדרום (רש"י)] והרוצה שיעשיר יצפין, וסימנה: שלחן בצפון ומנורה בדרום".

בזאת באר הגאון רבי דוד הכהן שייף זצ"ל א"כ ד' לונדון את לשון המשנה בברכות (כח א): "רבי נחוניא בן הקנה היה מתפלל בכניסתו לבית המדרש וביציאתו תפלה קצרה. אמרו לו: מה מקום לתפלה זו? אמר להם: 'בכניסתי אני מתפלל שלא תארג תפלה על ידי וביציאתי אני נותן הודיה על חלקי'. לכאורה יש לדקדק בשאלת חבריו של רבי נחוניא: מה מקום לתפלה זו? היה עליהם לשאל: מה טעם לתפלות אלו?"

ובאר: חבריו של רבי נחוניא ראו שבשתי התפלות שהתפלל, בכניסה וביציאה, כוון את פניו לדרום, ועל כן שאלוהו: מה מקום לתפלה זו? אמנם בכניסתו לבית הכנסת עליך להפנות פניך לדרום כי בודאי הגן מתפלל לזכות בהכמה, אף ביציאתו לעסקיך ראי היה שתפנה לצפון כדי שתזכה לעשירות.

אך רבי נחוניא השיב להם: "אם ביציאתי הנני מתפלל על חכמה ולא על הצלחת עסקי. שכן נותן אני הודאה לקודש שא ברין הוא ששם חלקי מיושבי בית המדרש ולא שם חלקי מיושבי קרנות".

לשון נהב' - הקדמת המו"ל

ולא יכול משה לבוא

"ויכבד ה' מלא את המשכון... ולא יכל משה לבוא אל אהל מועד" (מ לד: לה)

מעשה בנאון המהרי"ץ חיות שעבר פעם סמוך ל'שמפול' שהקימו הרפורמים בעיר וינה, וכשהבחין בפתוב שהיה חרוט על פתח הבניין: 'יכבוד ה' מלא את המשכון', אמר בשנינותו: "נראה כי מוטב היה אלו היו הם מצטיטים כאן את הפסוק הגב אמרנו: ולא יכל משה לבוא אל אהל מועד".

"פון אונזער אלטער אויך"

מעשה רב מ'בעל הלבושים'

ביום ראשון, הבא עלינו לטובה, יחול יום היארצייט של הגה"ק רבי מרדכי יפה זצ"ל בעל ה'לבושים' (נפ' ג' באדר ב' ה"א שע"ב):

ידוע ומפורסם הוא המעשה שארע עמו בזמן שלמד עם 'החכם אבובי', כאשר בשגנה לא ענה אמן אחר ברכת ילד קטן, והחכם הנזכר דנהו כדי להציגו ממות מיתה, רחמנא ליצלן. ולא כפר לו נדויו עד אשר קבל על עצמו לדרש בכל מקום, וללמד את בני אחריו על חשיבותה של עניית אמן ועל גדל עניו של מי שאינו נהנה בה. המעשה הובא באריכות בהקדמת ספרו 'לבוש התכלת', ובסימא נאמר:

"על כן הירא וחרד על דבר ה' יקרא מעשה זה פעם אחת בחדש, להודיע לכל בני ביתו הענש הגדול למי שאינו עונה אמן..."

גם אני אומר ברכות השחר בחברותא



ברכת "מתיר אסורים" עד ברכת "רוקע הארץ על המים"

מתיר אסורים

כשאנו שקועים בשנת הלילה, כל איברינו, למו המח ועד פנות הרגליים, הנם פאסורים בכבלים ללא יכלת מנועה.

בבקר, בעת שמתעוררים אנו מן השנה הרינו כיוציאים לחפשי מן המאסר. טעה זו מספקת לנו הודמנות להתבונן בטובת ה' שנגעשתה לנו כשנתן בדינו את הכת להניע את איברינו בכל עת שחפץ. אם בהרהר בדבר נגלה כי רבים מהאנשים אשר לדאבנו לב אין בידם את היכלת המפקלה הזו, ואף בקימתם משנתם נותרים פאסורים על משותיהם ללא יכלת להניע איבר.

ברכת 'מתיר אסורים' נועדה כדי שנוכל להודות ולברך לבוראנו על טובה זאת, וכפי שהורה בעל ספר חסידים (ס"מגה): "ובפותרך, עיניך משים על לבך... כיצד איש יוצא מבית האסורים חייב להודות לקדוש ברוך הוא. ואין לה בחשב יותר מן השון, צריך לברך לקדוש ברוך הוא על מה שלא היה בך יכלת קדם לכן, ולא היה בך ממשלה גופה. וברכהו על כל אשר ואבר שהיה נקשר, ועתה פתחם לעשות צרכך בהם".

עוד כתבו רבותינו כי משמעות 'אסורים' אינה סגנון דוקא לאלו הנמצאים בבית האסורים, אלא אף כל מי שיש לו דבר המפריע לו בעבודת יומו. לסיפור עלינו להודות בברכה זו אף על פה שבכך דור דור מסייע הקדוש ברוך הוא ל'ישראל האסורים בחבלי הגלות לעמד מול אבגרי השעה (ר"ן תהלים מ"ז, סדר יב"צ), וכן לכל אלו שהקדוש ברוך הוא מחלצם מצרה או מדחק (תורת אמת - שבת תכור תר"כ).

עוד כתב היב"ץ בסדרו שראוי לבנו בברכה זו לברכה: "הי רצון שמתיר מאסרי מוצר הרע ומסיר טמאת". וזהו המקום להזכיר את שירו הנובע של רבי יהודה הלוי: "עבדי זמן עבדי עבדים הם, עבד ה' הוא לבד חפשי, על פה בבקשת כל אנוש חלקו, חלקי ה' אקרה נפשי".

זוקף כפופים

בתחלת חמט בראשית (א כו) קוראים אנו על פה שקדם שנברא האדם אמר הקדוש ברוך הוא למלאכים: "נעשה אדם בצלמנו כדמותנו". ואכן, שונה היא בריאת האדם משאר בעלי החיים, בכך שהולך הוא בקומה זקופה לעמית שאר בעלי החיים ההולכים כפופים על ארבע. הסבה לכך היא משהו שלא נזכר יש נשמה גבוהה החוצבה מתחת כפס הכבוד, לכן היא שואפת תמיד להגביה את הגוף שנוטה יותר אל הארץ, המקום משם נלקח, כי טבע הדבר להמשך אחר מקורו ('ספר הישר לר"ת פ"א).

עוד כתב במהרי"ל (דרך חיים, אבות ג יד: באר הגולה הבאר הששי) שמשמעות 'צלם אלקים' מתבטאת גם בזקיפת הקומה, ולשונו שם: "שברירתו של אדם בזקיפה, ולא כמו שאר בעלי חיים הולכי שחוה. כי מי שהולך שחוה הוא מורה על שיש עליו אדון, ולפיכך הולך שחוה כמו עבד שהולך שחוה לפני אדון שלו. אבל השם יתברך אין עליו, לכך האדם שהוא בזקיפה נאמר עליו שהוא בצלם אלקים".

כאשר האדם עומד על רגליו מראה הוא שהנשמה שבמחו היא אז ששוולטת על גופו ולא חלילה להפך, וזהו סימן לשלמות האדם (סוד ישרים לר"ת מראדון, ב דפסת אות יח).

על חסד גדול זה, שרומונו השם יתברך משאר בעלי החיים ובראנו בקומה זקופה כדי שנשאף תמיד להתרומם ברחמיית יבדי שהנשמה הטהרה תשלט על גופנו ולא להפך, מודים אנו בברכת 'זוקף כפופים' (ראה 'פס' לב' ס"י מו אות ג, בשם 'דרשות מהרי"ט").

הוסיף ואמר הר"מ מפאסטאנה: "בשעת אמירת ברכת 'זוקף כפופים' ראוי להוסיף ולבקש בהרהר הלב: רבונו של עולם, כפוף אני, הן בעניני הגוף הן בעניני הנפש תחת על הגשם והספרא אחרך, אמת האוקף כפופים - זוקף והעמדת אותי!" (דרך הפלך פ"ר בשלח).

רוקע הארץ על המים

הארץ שעליה אנו חיים עומדת כלה על פני המים, כפאמר בתהלים (כ"ד): "כי הוא על ימים יסדה ועל נהרות יכוננה", ועוד אמרו חז"ל (מו"ס תהלים צג): "הארץ מורשעת על המים כאנה שהיא צפה בלב ים".

לפי חסי הכפד השבועיים, אדמת העולם היתה אמורה לשלע בתוך המים מחמת כבדה, על אחת כמה וכמה כאשר היא נושאת על גבה מטען כבד של מיליארדי בני אדם, בניני עמך ועוד.

הקדוש ברוך הוא ברחמי עשה עמנו נס בתוך נס, ואף שהארץ את הארץ במים הדרושים לקיום העולם ובעלי החיים שבו, גזר על המים שיאספו למקום אחד ולעולם לא יכסו את היבשה ואת היושבים עליה (אבודרם).

עלינו להכיר ולהעריך את גל גדל חסדו של הבורא יתברך, שמקדם כל רגע את הארץ על המים באופן עילאי שגה, ומיצבה על עמדה שלא תתנועע אף כמלוא הניקה, והארץ סובלת עליה כל האנשים וכל הבנינים הגבוהים, ובכל זאת לא נטבעת ולא זזה ממקומה. שהלוא טבע המים שטבע הקדוש ברוך הוא - שימוסו ויפוררו גושים שנותנים לתוכם, ובפרט אם יניסו גושי עפר לתוך המים: תמוסו והיו למים, ואלו הארץ האת עומדת על המים וסביבה מים, ובכל זאת היא עומדת בחזקה ובתקפה כי כך רוצה ה' (עולת תמיד).

משל הציר

דוע ומפרסם הוא המשל על ציר מפלא שהשמיע רבות בצירו של סוס, אך כיון שהתקבל ציר אמת חלוטיו איש לא הביט לעברו. כשקבל על כך בפני חכם אחד, יעך לו הלה לחתך את הציר לשני חלקים. הוא הפמע מהצעה אך עשה כדבריו, ואכן למרבה הפלא מיד החלו המחמאות לזרם... כי על עוד שהיה הציר שלם נראה היה הוא כסוס חי ונושם ששנים עוד מאות כמותו ואיש אינו מהפעל ממנו, אך ברגע שהבחינו העוברים וישיבים בחצי-סוס, מיד משך הדבר את תשומת לבם.

אף אנו, לעתים נדמה לנו שכבדת הליכתנו על קרקע שירה וציבה היא דבר פשוט ומוכן מאלינו, אך כאשר אנו שומעים חלילה על רעידת אדמה או התפרצות הר געש, אנו מבינים עד כמה זקוקים אנו לנס כדי שנוכל להמשיך לעמך על קרקע ציבה, ואז בודאי נוכל להודות על כך לקדוש ברוך הוא מעמך לבנו.

נס ההצלה בבית חורון

את ספור הנס המפלא שלפנינו שלה למערכת בני אמונים יהודי יקר, תושב הישוב 'בית חורון' שבמזרח בנימין, תשוב שקט ופסטורלי שעלה לכותרות בשבועות האחרונים בעקבות הפגוע הרצחני שבו חדרו לתוכו מחבלים צמאי דם והרגו את אחת מתושבותיו ה"ד".

לא רבים יודעים, אולם נסים גלויים התרחשו שם באותו היום, ועל כך בספור שלפנינו:

את יום ט"ו בשבט נהגו לציין בכל תפוצות ישראל, באכילת פרות שבעת המינים ושאר פרות שהתברכה בהם ארצנו הקדושה.

גם בני ה'לדים ב'שוב 'בית חורון' רגילים היו לציין בכל שנה את יום ט"ו בשבט באכילת פרות מינים שונים, בסדנאות ובהפעלות יצירתיות שארגנו הגגנות המסורות.

בשנה זו נפל דבר. אחת הגגנות העליתה, בעצת חברתה, רעיון חדשני ומפתיע: במקום סדנאות והפעלות, לערוך 'סעודת אמנים' כללית לכל ילדי הגנים, וכן להרויט מלבד קיום מנהג אכילת הפרות, גם החזרת מלוא חפנים אמונה בילדים הרבים, וכך ביד לאסוף מאות רבות של זכיות ושל מלאכים טהורים שהיו מיליצי ישר על הישוב ועל עם ישראל כלו.

את הימים שקדמו לחג ט"ו בשבט נצלו הגגנות כדי ללמד את ילדי הגנים פרק במצות ענית אמן. הן הסבירו לילדים במלים פשוטות כי ענית 'אמן' חותמת ומשלימה את הברכה, וכי מכל אמן נברא מלאך שטור.

כמו כי הקריאו הגגנות לילדים את דברי חז"ל ב'שבט ענית אמן, ואת השכר המפלא שהבטיחו למקפיד על כך: "פותרחין לו שערי גן עדן".

כך, בהגיע היום המיוחל כבר היו הילדים מוכנים ומזמנים לקיים את המצוה, ובשעה היעודה הצטרפו ילדי הגנים יחדו לסעודת 'אמנים' כד המלה. במהלך הסעודה פרכו הילדים בשמחה על הפרות המגוננים שהגישו לפניהם, וענו זה אחר זה 'אמן' בקול ובכונה.

זמן קצר לאחר מכן התברר כי המלאכים הטהורים שעלו מאותם אמנים שיצאו מפיות טהורים של כפשיים גבורים - ילדי חמד שלא טעמו טעם חטא, עמדו לזכות הישוב כלו, ובשעה המתאימה סוככו על תושביו בכפניהם וגוננו עליהם מפגע רע וצוקה.

*

בשעה 16:30 אחר הצהרונים התפארו אחרוני הילדים לבתיהם, שמחים ומאשרים על הזכות שנפלה בחלקם ביום זה, לענות עשרות רבות של אמנים ולזכות לחיי העולם הבא.

כיון שחזאי מוג האויר התריעו על שלג שעשוי לרדת בימים הקרובים, נחפזו כמה מההורים שגילו את ילדיהם מהגן אל עבר המכלת השכונתית ששכנה במבנה הצמוד לגני הילדים, כדי לרכש מוצרים לקראת בוא השלג.

בשעה 16:45, בעוד הילדים והורים סובבים בינות למדפים העמוסים, נצלו שני בני עולה ישמעאלים את מוג האויר הסוער ששרר באותו היום, התכו את גדר הישוב כשכליהם עמוסים בכלי משחית שונים: מספנים משגות ועד למטעני חבלה קטנים, וכשחקמת רצח על פניהם התקדמו לעבר גן הילדים והמכלת הסמוכה לו.

בדרך הספיקו לרצח אשה צעירה שנקרחה בדרבס, ה"ד, ומיד המשיכו ליעדם הקשרי - המכלת השכונתית, שם תכננו לבצע את עקר זממם.

רגע לפני שעמדו להכנס למכלת יצאה ממנה אשה מבגרת כשדיה עמוסות שקיות. פראי האדם מהרו לפגע בה בפסינים שבידיהם, אולם בארץ נס ופלא, בעודה פצועה ומדוממת, היא הצליחה להמלט מפניהם ולהכנס לתוך מכונית שחלפה בכביש הסמוך ונהגה הבחין במתרחש. היא נסה מהמקום לא לפני שהמחבלים השליכו לעברה מטען נפץ מאלתר שהיה ברשותם, שנפץ את שמטות הרקב אך בדרך מופת לא התפוצץ.

מהיום לציין כי אותה האשה היתה לא אחרת מאחת הגגנות שערכו באותו בקר את סעודת האמנים המרגשת. היא חשה על בשרה כיצד הקיפה מלאכי האמן הטהורים וגוננו עליה מכל רע.

המחבלים החישו את פעמיהם אל המכלת שהיתה עמוסה באותה שעה בקונים, בילדים ובהורים. בתחלה הם השליכו לעברה מטעני נפץ, שגם הם, בארץ מפלא ובחסדי שמים, לא התפוצצו. ובהמשך נסו להכנס ולפגע בקונים, אך אז הדר אותם בעל החנות באמצעות ענות פשוטה - נס בפני עצמו.

גם כשהגיע לבסוף מאבטח הישוב כדי להרג את המחבלים, נסו הללו לפגע בו בכלי המפחיתים שהיו ברשותם, אולם זממם לא עלה בידם והם נפלו מתבוססים בדםם.

אינו מתמרים להבין את עמך פנותיו של בורא העולם, אך לא נוכל להתעלם מיד ההשגחה שנגלתה אל מול עינינו, והובילה לכך שסעדת האמנים עתירת הסגלות תתקיים דוקא באותו יום שבו חפצו אותם ורשיעם לפגע בכקה שיותר מבני הישוב, וכך תביא להצלתם המפלאה.

"וידו לה" חסדו ונפלאותיו לבני אדם" (תהלים מז, ט)

את המחבת המיוחד מסים הכותב, תושב 'בית חורון' בקריאה נרגשת לכלל ישראל: "אחים יקרים! הודמנות נפלאה נקרת בפניכם בכל יום ויום ובכל בית ובית, לזכות בשמירה ובהגנה נפלאה על יד הקפדה על ענית אמן על כל ברכה וברכה: הן על ברכות שחבר הנפלאות שאתם אנו פותחים את יומנו, והן על ברכות הנתיין הרבות המקיפות אותנו עשרים וארבע שעות ביממה. וברך את ברכותינו בקול ונזכה את הסובבים אותנו בענית אמן, ובכך נמלא את 'שק' ההגנות במלאכים צחורים שיגנו עליו משך צרה וצוקה. אמן".